

Kammerater. Han har maaske slet ikke nogen daarlig Karakter, han er maaske en god og brav Mand, vilde maaske endogsaa kunne blive en særdeles god Familieforsørger, men nu er han kommen ind paa Glidebanen, Arbejde kan han ikke faa, og derfor staa han uden økonomiske Hjælpekilder, Børnene sendes ud at tigge, Moderen gaar maaske ud med dem og paakalder Medlidenhed, og der bliver ofte fældet en haard Dom over den Mand og den Hustru. Men her maa man være forsigtig, for man er ikke i Stand til at afgøre, om vedkommende maaske kun i Øjeblikket er kommen ind paa Glidebanen, og man bør først og fremmest anvende alle de Midler, som staa til Raadighed, for at gøre det muligt for Fader og Moder at blive ved med at være Børnenes naturlige Forsørgere og Opdragere, som de oprindelig vare.

Her tror jeg ganske vist, det vilde være uheldigt, hvis Værgeraadet eller Tilsynet stod blottet for Adgang til økonomisk at hjælpe dette Hjem. Saa vilde man kunne sige: Ja, men en saadan Mand og Kvinde kunne jo henvende sig til behjertede Mænd eller Kvinder eller til velgørende Foreninger og anmode dem om at komme Hjemmet til Hjælp. Men i hvor mange Tilfælde slaar ikke den private Godgørelse Klik! Ganske anderledes frit er Værgeraadet og Tilsynet stillet, da de kunne henvende sig til den fri Fattigkasse eller til den kommunale Kasse om Midler til at redde Familien og gøre den til dygtige Borgere i Samfundet. Jeg er derfor Flertallet af det Udvalg, der er blevet nedsat om denne Lov, og Justitsministeren meget taknemmelig for, at de ere gaaede med til dette Forslag. Jeg tror, at denne Ændring til Lovforslaget betyder overmaade meget. Den betyder en økonomisk Hjælp til mange daarlige og fattige Hjem, og vi have den Pligt at komme de fattige Hjem til Hjælp og navnlig at komme de fattige Børn til Hjælp.

Det ærede Medlem for Viborg (Sveistrup) siger, at en Bestemmelse om, at Hjælp af Kommunekassen ikke skal have Fattighjælpsfølger, hører ikke hjemme paa denne Lov. Det ærede Medlem siger: hvorfor skulle forsømmelige Mænd og Kvinder, hvis Børn vi tage os af, have en privilegeret Stilling fremfor dem, der sørge eller kunne sørge for deres Børn? Ja, men al den Lovgivning, som er gennemført i dette Land i Løbet af de sidste 25 Aar for syge, svage og fattige Mennesker, tager jo netop Sigte paa, at Samfundet skal hjælpe dem; der ere svagt udrustede, og som ere ude af

Stand til at hjælpe sig selv, og jeg mener, at saadanne Hjem bør netop hjælpes, fordi de paagældende ikke kunne hjælpe sig selv. Hvis Hjælpen imidlertid skulde have Fattighjælps Karakter, saa vilde i mange Tilfælde, ja maaske i de fleste, Hjælpen blive afslaaet, og Resultatet blev da, at Børnene i disse Hjem kom til at lide Sult.

Jeg maa i denne Forbindelse maaske sige til det ærede Medlem: vi havde for nogle Dage siden et Spørgsmaal fremme fra Højres Side om Arbejdsløsheds-kasser, Hjælp til arbejdsløse, et Forslag, som jeg for mit Vedkommende syntes ikke betød ret meget for de arbejdsløse, et Forslag, der forekom mig nærmest at være et Paradeforslag, thi i Almindelighed har Højre ikke vist nogen Interesse for de arbejdsløse og har i Randers, Aalborg og Odense stemt imod at give Tilskud til den fri Fattigkasse til Hjælp for de arbejdsløse. Her i Rigsdagen komme de Herrer imidlertid med et Forslag, for hvilket de vist ikke en Gang vente Støtte hos det andet Ting, og kunne nu sige: se, hvor godgørende vi ere! Men det drejede sig her om Hjælp til arbejdsløse, som aldrig have været straffede, og dog havde dette Forslag i visse Kredse en vis Stemning imod sig, men derimod have vi jo allerede i vort Samfund en effektiv Institution til Gavn og Hjælp for Personer, som ikke kunne siges i egentlig Forstand at være hæderlige og agtværdige: vi have jo en Fængselshjælp. Denne har i det sidste Aar taget sig af 657 løsladte Fanger, Folk, der ere straffede dels for Vold, dels for Tyveri, Falsk og Bedrageri. Til disse ca. 600 Mennesker er der medgaaet en Hjælp af 40,000 Kr. Forholdet er i Virkeligheden det, at den Mand, der begaar en Forbrydelse og bliver straffet, er hundrede Gange bedre stillet end den hæderlige arbejdsløse Mand, som henvender sig til private eller til det offentlige om Hjælp. I Virkeligheden er den straffede Person bedre stillet: han vil ikke blot kunne blive udrustet med Klæder, saa han kan være bekendt at søge Arbejde hvor som helst, men han vil ogsaa kunne faa kontante Penge og vil kunne faa Rejseunderstøttelse, hvis han ønsker at rejse til Amerika eller til Australien. Det gøre vi for disse Mennesker. Jeg indvender intet derimod, men jeg siger, at arbejdsløse ere i Virkeligheden ogsaa daarligere stilled end dem, og det samme gælder for de Hjems Vedkommende, hvor Børnene ikke faa den Opdragelse, de Klæder og den Føde, de skulde have. Ogsaa der gælder det, at vedkommende Personer ere